

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. УСТАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Уставни основ за доношење овог закона садржан је у одредби члана 97. став 1. тачка 7. Устава Републике Србије, на основу које Република Србија уређује и обезбеђује својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Заштита пословне тајне уређена је Законом о заштити пословне тајне („Службени гласник РС”, број 72/11), у даљем тексту: Закон.

Предложеним Нацртом закона о заштити пословне тајне (у даљем тексту: Нацрт закона) врши се усклађивање система заштите пословне тајне са релевантним прописима Европске уније – Директивом 2016/943 ЕУ Европског парламента и Савета од 8. јуна 2016. године о заштити неоткривених знања и искуства и пословних информација (пословне тајне) од незаконитог прибављања, коришћења и откривања (у даљем тексту: Директива 2016/943 ЕУ) и Директивом број 2004/48/ЕЗ Европског парламента и савета од 29. априла 2004. године о спровођењу права интелектуалне својине (у даљем тексту: Директива 2004/48 ЕЗ).

Заштитом пословне тајне се штите инвестиције привредних субјеката у стицање, развој и примену знања и искуства и других информација које им обезбеђују предност над конкуренцијом. Инвестирање у стварање и примену интелектуалног капитала штити се правима интелектуалне својине – патентом, дизајном или ауторским правом, као и заштитом приступа знању које је привредном субјекту драгоцено, а није опште познато. Такво драгоцено знање и искуство, као и пословне информације које су неоткривене и предвиђене да остану као поверљиве чине пословну тајну. Пословном тајном се штите различите врсте информација, као што су процес производње, пословни планови, финансијски планови, рекламне стратегије, резултати испитивања тржишта, спискови добављача и клијената, цртежи, архитектонски пројекти, грађевински нацрти и слично. Такође, подаци о тестовима и резултатима испитивања представљају посебну врсту тајних података које лице које их по закону контролише мора да открије приликом подношења надлежном државном органу захтева за издавање одобрења за стављање у промет лекова, односно медицинских средстава, или пољопривредних хемијских производа који користе нова хемијска једињења. Поред тога, и све креативне творевине које се штите правима интелектуалне својине могу у себи да садрже и пословну тајну која има комерцијалну вредност и која као таква треба да буде заштићена од свих аката нелојалне конкуренције.

Пословна тајна има важну улогу у размени знања између истраживачких институција и привредних друштава, посебно малих и средњих предузећа. Она се такође користи да би се заштитио проналазак у току поступка подношења пријаве патента, као и подаци које патент не обухвата, или који не могу да буду патентирани (нпр. листе пословних партнера и клијената, пословне стратегије, стратегије рекламне кампање, и сл.).

Смисао заштите пословне тајне је да се правно санкционише сваки акт неовлашћеног откривања, умножавања, стицања или коришћења од стране трећих лица, поверљивих информација које законито контролише држалац пословне тајне (физичко или правно лице). Основни предуслови за обезбеђивање

оваквог вида заштите неке поверљиве информације су: да та информација представља тајну јер није у целини, или у погледу прецизне структуре и скупа својих саставних делова опште позната или лако доступна лицима у круговима који се уобичајено баве том врстом информација; да има комерцијалну вредност зато што је тајна и да је предмет разумних мера које предузима лице које законито контролише информацију да би је сачувало у тајности.

Предложеним Нацртом Закона даје се дефиниција пословне тајне, тј. прецизира се које информације и под којим условима уживају заштиту као пословна тајна. Такође, уређује се под којим условима се прибављање, коришћење и откривање информације која представља пословну тајну сматра законитим, а под којим условима се сматра незаконитим. Одредбе садржане у предложеном закону представљају правни основ за грађанско-правну заштиту у случају повреде пословне тајне. Такође, предлаже се да повреда пословне тајне буде санкционисана као привредни преступ, ако је учињена од стране привредног друштва, односно одговорног лица у привредном друштву, а као прекршај, ако је учињена од стране физичког лица, односно предузетника.

За разлику од других права индустријске својине где се подразумева испуњавање одређених формалности да би се обезбедила заштита, заштита податка путем пословне тајне не захтева никакву формалну регистрацију тих података. Због тога заштита пословне тајне не подразумева вођење управног поступка којим би се пословна тајна установила.

Након анализе Закона, констатовано је да усклађивање система заштите пословне тајне са релевантним прописима Европске уније - Директивом 2016/943 ЕУ и Директивом 2004/48 ЕЗ није могуће обавити без доношења новог закона.

III. ОБЈАШЊЕЊЕ ОСНОВНИХ ПРАВНИХ РЕШЕЊА

Чланом 1. Нацрта закона дефинише се предмет законског регулисања.

Чланом 2. Нацрта закона уређен је третман страних правних и физичких лица на начин да се поштује принцип равноправности домаћих и страних физичких и правних лица у погледу заштите пословне тајне када то произлази из међународних уговора који обавезују Републику Србију или из начела узајамности.

Чланом 3. Нацрта закона се у складу са чланом 2. Директиве 2016/943 ЕУ дефинишу појмови пословне тајне, држаоца пословне тајне, починиоца повреде пословне тајне и робе којом је извршена повреда пословне тајне.

Да би се једна информација сматрала пословном тајном она мора бити поверљива, односно тајна. Општепознате или информације које су лицима која у оквиру својих активности уобичајено долазе у контакт са таквом врстом информација лако доступне не могу се заштитити пословном тајном. Да би се једна информација сматрала пословном тајном не захтева се апсолутна тајност, већ је битно да та информација није општепозната или лако доступна релевантним круговима јавности. Тако на пример, могуће је одређену информацију саопштити другим лицима, а да се тиме не угрози њен статус пословне тајне, под условом да се лица којима се информација открива обавезу одређеним правним средствима да исту неће откривати трећим лицима (нпр. уговором, одредбама у статуту или другом општем акту привредног субјекта које се односе на чување пословне тајне и сл.).

Информација сама по себи не представља пословну тајну уколико нема комерцијалну вредност. Сматра се да одређена информација или знање и искуство имају комерцијалну вредност уколико би њихово незаконито прибављање, коришћење или откривање могло нанети штету интересима лица које их законито контролише, јер се наведеним радњама нарушава његов научни и технички потенцијал, пословни или финансијски интерес, стратешка позиција или способност за тржишну утакмицу. Да ли одређена информација, односно знање и искуство има комерцијалну вредност утврђује суд у сваком конкретном случају у поступку по тужби због повреде пословне тајне.

Да би се одређена информација могла третирати као пословна тајна, неопходно је да је лице које је законито контролише предузело одређене мере („разумне мере“) за очување њене тајности. Термин „разумне мере за очување тајности“ представља правни стандард, а које ће се конкретне мере сматрати разумним зависи од околности сваког конкретног случаја, а пре свега од врсте информације која представља пословну тајну, као и од значаја и вредности саме информације. Одредбом става 3. овог члана примера ради наведене су мере које се, између осталих, сматрају разумним мерама за очување тајности. То су: израда интерног акта о руковању пословном тајном и о кругу лица и њиховим правима и обавезама приликом руковања пословном тајном, мере физичке или електронске заштите приступа и руковања пословном тајном, означавање поверљивих докумената ознаком „поверљиво“, ограничавање приступа просторијама или датотекама у којима се налазе информације које се сматрају пословном тајном, или закључивање уговора о поверљивости, односно неоткривању поверљивих информација са лицима која потенцијално могу да дођу у посед пословне тајне, укључујући запослене, пословне партнере, спољне сараднике и консултанте, односно потписивање изјава о поверљивости или неоткривању поверљивих информација од стране наведених лица.

Одредбом става 2. овог члана примера ради наведене су информације које се сматрају пословном тајном. Ове информације обухватају, између осталог, знање и искуство, пословне информације и технолошке информације.

Чланом 4. Нацрта закона је прописано шта се сматра законитим прибављањем пословне тајне, односно у којим ситуацијама се прибављање, коришћење или откривање пословне тајне неће сматрати незаконитим.

Ради поспешивања иновација и јачања тржишне утакмице не успоставља се искључиво право на знање и искуство или информације које су заштићене као пословна тајна, већ се независно откриће или независно стварање знања и искуства које је идентично са нечијом пословном тајном сматра законитим. Такође, и обрнути инжењеринг законито прибављеног производа чији поступак производње представља пословну тајну је дозвољен. У члану 4. став 1. тачка 2) Нацрта закона прописано је да се законитим сматра прибављање пословне тајне посматрањем, проучавањем, растављањем или тестирањем производа или предмета који је учињен доступним јавности или који је законито у поседу прибавиоца информације (обрнути инжењеринг) који није везан никаквом правно важећом обавезом да ограничи прибављање пословне тајне или који није везан правно важећом обавезом забране вршења обрнутог инжењеринга. Уколико правно важећа обавеза постоји, обрнути инжењеринг није дозвољен, односно сматраће се да идентично знање добијено на тај начин представља повреду пословне тајне.

Прибављање пословне тајне се сматра законитим и када је тајна прибављена остваривањем права радника или њихових представника на информисање и консултовање. Права радника на информисање, консултовање са послодавцем и изражавање ставова о битним питањима у области рада су основна права радника која су прописана Законом о раду („Сл. гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17 – УС, 113/17 и 95/18 - аутентично тумачење). Могуће је да у току остваривања ових

права дође до прибављања пословне тајне, а такво прибављање се неће сматрати незаконитим јер је настало при вршењу законом гарантованих права радника. Од дана приступања Републике Србије Европској унији законитим ће се сматрати и прибављање пословне тајне остваривањем права на информисање и консултовање у складу са прописима Европске уније.

Поред изричитог навођења начина прибављања пословне тајне који се сматрају законитим (члан 4. став 1.) став 2. овог члана садржи опште правило по коме се прибављање, коришћење или откривање пословне тајне које је прописано или дозвољено законом, сматра законитим. Циљ ове одредбе је да се мере и правна средства која се могу састојати од спречавања откривања информација ради заштите пословне тајне не односе на случајеве у којима је откривање пословне тајне у јавном интересу, тј. уколико је откривен значајан пропуст, преступ или незаконита активност. Мисли се на истраживачко новинарство и заштиту новинарских извора, као и на активности узбуњивача. Другим речима, мерама и правним средствима за заштиту пословних тајни не сме се ограничити остваривање права на слободу изражавања и права да се буде обавештен о питањима од јавног значаја. Од дана приступања Републике Србије Европској унији законитим ће се сматрати и прибављање, коришћење или откривање пословне тајне када је оно захтевано или допуштено прописима Европске уније.

Чланом 5. Нацрта закона прописано је када ће се прибављање, коришћење и откривање пословне тајне сматрати незаконитим.

Прибављање пословне тајне без пристанка држаоца пословне тајне се сматра незаконитим ако је учињено неовлашћеним приступом, присвајањем или умножавањем докумената, предмета, материјала, супстанци или електронских датотека који су под законитом контролом држаоца пословне тајне или било којим другим поступањем које је противно пословним обичајима.

Коришћење или откривање пословне тајне ће се сматрати незаконитим када га без пристанка држаоца пословне тајне врши лице које је пословну тајну прибавило незаконито или лице које је прекршило споразум о поверљивости или било какву обавезу која се односи на забрану откривања пословне тајне или уговорну обавезу којом се ограничава коришћење пословне тајне. Уколико неко лице прекрши споразум о поверљивости, или било коју уговорну обавезу којом се ограничава коришћење пословне тајне, а затим добије пристанак држаоца пословне тајне да користи пословну тајну, такво коришћење пословне тајне се неће сматрати незаконитим.

Прибављање, коришћење или откривање пословне тајне сматра се незаконитим и када је лице у тренутку прибављања знало или требало да зна да је пословна тајна прибављена директно од лица које је пословну тајну незаконито користило или открило.

Незаконитим коришћењем пословне тајне сматра се и производња, нуђење или стављање у промет робе којом је извршена повреда, као и увоз, извоз или складиштење робе којом се врши повреда у сврхе производње, нуђења или стављања робе у промет. Наведене радње се сматрају незаконитим ако је лице које их је обављало знало или је требало да зна да је пословна тајна коришћена незаконито.

Чланом 6. Нацрта закона прописани су случајеви у којима се мере, правна средства и поступци прописани Нацртом закона не примењују. Ради се о случајевима у којима је лице које је открило пословну тајну деловало у јавном интересу – ради откривања релевантног пропуста, преступа или незаконите активности. Овим се између осталог обезбеђује несметана активност узбуњивача - лица која у јавном интересу откривају незаконите активности. Њихова активност не треба да буде ограничена због бојазни да ће повредити пословну тајну. Ипак, уколико су у информацији коју открива узбуњивач садржани тајни подаци, он је у поступању са таквом информацијом дужан да се придржава закона који уређује заштиту узбуњивача.

Мере, правна средства и поступци прописани Нацртом закона не примењују се ни у случају откривања пословне тајне од стране радника њиховим представницима у оквиру законитог вршења функције представника, под условом да је откривање пословне тајне било неопходно за законито вршење функције представника. Синдикални представник може бити одређен да заступа запосленог у радном спору са послодавцем пред арбитром или судом. Уколико је за обављање заступања неопходно да представник синдиката буде упознат са пословном тајном, као и да открије пословну тајну, такво прибављање и откривање пословне тајне се неће сматрати незаконитим.

Такође, Уставом Републике Србије гарантовано је право грађана на обавештеност. Ово право обухвата истинито, потпуно и благовремено обавештавање грађана о питањима која су од јавног значаја. Устав изричито обавезује средства јавног обавештавања да поштују наведено право. Стога се откривање пословне тајне од стране новинара у циљу обавештавања јавности о питањима која су од јавног значаја неће сматрати повредом пословне тајне. Ова одредба је битна јер омогућава несметан рад новинара истраживача и омогућава заштиту њихових извора.

Мере, правна средства и поступци прописани Нацртом закона не примењују се у циљу заштите легитимних интереса признатих посебним законом. Тако је Законом о хемикалијама („Сл. гласник РС“, бр. 36/09, 88/10, 92/11, 93/12 и 25/15) предвиђено да министарство надлежно за заштиту животне средине може у хитним случајевима, када је то неопходно због безбедности и заштите људи и животне средине, да учини доступним податке који се према одредби члана 84. став 3. наведеног закона сматрају пословном тајном. Такође, чланом 47. Закона о биоцидним производима („Сл. гласник РС“, бр. 36/09, 88/10, 92/11 и 25/15) је прописано да се не могу означити као пословна тајна подаци који су од значаја за безбедност и здравље људи и животиња, безбедност имовине и заштиту животне средине.

Такође, мере, правна средства и поступци прописани Нацртом закона не примењују се у вези са пружањем правне помоћи адвоката у складу са прописима којима се уређује положај адвокатуре.

Чл. 7 - 19. Нацрта закона прописана је грађанско-правна заштита пословне тајне.

Чланом 7. Нацрта закона прописане су врсте тужбених захтева који се могу постављати у парничном поступку. У складу са одредбом члана 12. Директиве 2016/943 ЕУ прописано је да држалац пословне тајне у случају повреде пословне тајне може тужбом да захтева: утврђење постојања повреде, престанак повреде или забрану коришћења или откривања пословне тајне, доношење корективних мера које се односе на робу којом је извршена повреда, које обухватају повлачење робе с тржишта, уклањање с такве робе својстава које је чине робом којом је извршена повреда пословне тајне и уништење робе, као и уништење или предају докумената, предмета, материјала, супстанце или електронских докумената који садрже пословну тајну или који сами по себи представљају пословну тајну.

Да би у потпуности могао да се оствари циљ због кога се тужба подноси тужбени захтеви обухватају и случајеве када постоји озбиљна претња да ће до повреде права доћи. У таквом случају држалац пословне тајне може захтевати престанак неовлашћеног предузимања радње којом је неко лице починило озбиљну претњу да ће незаконито прибавити, користити или открити пословну тајну.

Такође, уведена је и одговорност посредника - лица чије су услуге коришћене у радњама којима се незаконито прибавља, користи или открива пословна тајна при повреди права.

Активну легитимацију за подношење тужбе имају држалац пословне тајне и стицалац лиценце, уколико је за то овлашћен на основу уговора или закона. Прописани услов да стицалац лиценце мора да буде уговором или законом овлашћен на подизање тужбе у складу је са чланом 4 (b) Директиве 2004/48/ЕЗ о спровођењу права интелектуалне својине.

Чланом 8. Нацрта закона прописан је објективни и субјективни рок за подношење тужбе због повреде пословне тајне. За разлику од субјективног рока који је прописан за случај повреде других права интелектуалне својине и који износи 3 године, за повреду пословне тајне прописује се субјективни рок од годину дана. Овај рок је прописан с обзиром на значај чувања пословне тајне, односно штетних последица које могу наступити због њене повреде. Прописивањем краћег субјективног рока за подношење тужбе због повреде пословне тајне, држалац података који представљају пословну тајну ставља се у позицију да континуирано контролише коришћење информације која представља пословну тајну и води рачуна о чувању њене тајности.

Чланом 9. Нацрта закона у складу са начелом пропорционалности при доношењу судских одлука, одређују се фактори о којима суд треба да води рачуна приликом разматрања тужбених захтева и одређивања судских мера. Ти фактори су између осталог: вредност пословне тајне, мере предузете ради заштите пословне тајне, понашање починиоца повреде приликом прибављања, коришћења или откривања пословне тајне, последице незаконитог коришћења или откривања пословне тајне и сл. Такође, суд има дискреционо овлашћење да процени легитимне интересе странака у судском поступку и последице које би усвајање или одбијање тужбених захтева могло да има на њих, као и интересе трећих лица, укључујући и потрошаче.

Ставом 2. овог члана прописано је такође да суд приликом доношења одлуке о орочавању трајања изречених мера има у виду да трајање мера мора да буде довољно за уклањање било које предности коју би починилац повреде могао остварити незаконитим прибављањем, коришћењем или откривањем пословне тајне.

Ставом 4. овог члана даје се могућност суду да уместо мера из члана 7. Нацрта закона за лакше случајеве повреде пословне тајне досуди плаћање новчане накнаде оштећеној странци.

Овај члан је усклађен са чланом 13. Директиве 2016/943 ЕУ.

Чланом 10. Нацрта закона прописано је да оштећени има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете уколико је починилац повреде знао или је морао да зна да учествује у незаконитом прибављању, коришћењу или откривању пословне тајне.

Ставом 2. овог члана одређене су околности случаја које судија треба да узме у обзир приликом одређивања висине накнаде штете.

Ставом 3. је алтернативно, када је на пример због нематеријалне природе пословне тајне тешко утврдити износ стварно претрпљене штете, суду дозвољено да одреди штету у висини износа накнаде коју би држалац пословне тајне могао захтевати да је починилац повреде затражио одобрење за коришћење предметне пословне тајне.

Чланом 11. Нацрта закона у складу са чланом 15. Директиве 2016/943 ЕУ, прописано је да држалац пословне тајне може тужбом да захтева објаву пресуде у средствима јавног информисања на трошак туженог. Ова мера се прописује ради додатног одвраћања будућих починилаца повреда права и ради подизања свести шире јавности о значају поштовања тајности информација које представљају пословну тајну.

Ставом 3. овог члана прописани су критеријуми на основу којих суд треба да процени да ли треба да одреди меру објаве пресуде. Ради се о критеријумима за процену сразмере мере објаве пресуде према учињеној повреди.

Ставом 4. овог члана прописано је да се приликом објаве пресуде мора очувати поверљивост пословне тајне у складу са чланом 19. Нацрта закона.

Чланом 12. Нацрта закона прописана је могућност да суд одреди привремене мере ако држалац пословне тајне учини вероватним да је дошло, или да ће доћи до незаконитог прибављања, коришћења или откривања пословне тајне. Привремене мере су веома значајне јер незаконито откривање пословне тајне може да има веома негативан утицај на економске и друге интересе држаоца пословне тајне. Стога мере прописане овим чланом треба да обезбеде моментални престанак незаконитог прибављања, коришћења или откривања пословне тајне, као и забрану производње, нуђења, стављања у промет или коришћења робе којом је извршена повреда и одузимање такве робе.

Ставом 4. овог члана предвиђено је, у складу са чланом 11. став 4. Директиве 2016/943 ЕУ, да ради одређивања привремених мера заплене покретне и непокретне имовине и забране исплате новчаних средстава са рачуна лица против кога се предлаже привремена мера суд може да наложи достављање банкарских, финансијских, пословних или других битних докумената и података или да наложи да се омогући приступ тим документима и подацима.

Ставом 6. овог члана прописано је, у складу са чланом 9.4. Директиве 2004/48 ЕЗ да суд може привремену меру да одреди одмах по пријему предлога и без претходног изјашњења противне странке.

Чланом 13. Нацрта закона прописује се рок за подношење тужбе за покретање поступка ради оправдања привремене мере, уређује се укидање привремене мере, као и накнаде штете у случају да суд утврди да није учињена повреда пословне тајне, или да није постојала озбиљна претња да ће пословна тајна бити повређена.

Ставом 5. овог члана прописано је да суд може условити одређивање привремене мере полагањем одговарајућег износа као средства обезбеђења у случају штете проузроковане одређивањем привремене мере, ако поступак буде обустављен и спроведене радње буду укинута или ако суд утврди да повреда права није учињена или да није постојала озбиљна претња да ће право бити повређено.

Овај члан је усклађен са чланом 9.7 Директиве 2004/48 ЕЗ.

Одредбама члана 13. став. 4. уређено је питање накнаде штете лицу против кога је привремена мера одређена у случају ако поступак по привременој мери буде обустављен и спроведене радње буду укинута или ако суд утврди да повреда права није учињена или да није постојала озбиљна претња да ће право бити повређено. Наведеним изменама врши се усклађивање са члановима 9.4, 9.6. и 9.7 Директиве 2004/48 ЕЗ.

Чланом 14. Нацрта закона уређује се прибављање доказа који се не налазе у поседу или под контролом странке која се на њих позива, већ друге странке. Суд у том случају може да наложи странци у чијем поседу се доказ налази или под чијом контролом је достављање тог доказа, под условом да се тиме не наруши тајност података. Наведена одредба је усклађена са чланом 6. Директиве 2004/48 ЕЗ.

Чланом 15. Нацрта закона одређује се шта се сматра обезбеђењем доказа у смислу овог закона. Према ставу 2. овог члана обезбеђењем доказа сматра се узимање детаљног описа предмета којима се повређује пословна тајна, са или без узимања узорака тих предмета, одузимање предмета или дела предмета којима се повређује пословна тајна, а ако је то оправдано, и одузимање средстава претежно употребљених у стварању или стављању у промет таквих предмета, као и докумената који се односе на наведено, преглед просторија, возила, књига, докумената и база података и испитивање сведока и вештака.

Ставом 3. овог члана прописује се као и код привремене мере да лице на чији је предлог одређено обезбеђење доказа мора оправдати његово одређивање подношењем тужбе у року од 30 дана од дана доношења решења о одређивању обезбеђења доказа.

Чланом 16. Нацрта закона прописано је да суд може одредити обезбеђење доказа без саслушања противне странке, посебно ако постоји опасност да због одлагања предлагач претрпи ненадокнадиву штету, или ако постоји очигледан ризик да ће доказ бити уништен.

Ставом 2. овог члана прописује се да се решење којим је одређено обезбеђење доказа доставља странкама у поступку без одлагања, а најкасније по спровођењу мере обезбеђења доказа, чиме се врши усклађивање са чланом 7.1. Директиве 2004/48 ЕЗ.

Чланом 17. Нацрта закона прописује се која су лица обавезна да на захтев суда пруже информације о трећим лицима која су учествовала у повреди пословне тајне и о њиховим дистрибутивним каналима. Овој обавези подлеже лице код кога је пронађена роба којом се повређује пословна тајна, лице које користи или пружа услуге којима се повређује пословна тајна или које је укључено у производњу или дистрибуцију роба или пружање услуга којима се повређује пословна тајна.

Ставом 3. овог члана, примера ради, наведено је шта се сматра информацијама које су наведена лица дужна да пруже суду, док је ставом 4. предвиђена њихова одговорност за настанак штете у случају да не поступи по налогу суда.

Чланом 18. Нацрта закона прописује се сходна примена закона којима се уређује парнични поступак, поступак извршења и обезбеђења и закона о облигационим односима.

Чланом 19. Нацрта закона прописује се обавеза чувања поверљивости пословне тајне током трајања и након окончања судског поступка, тј. све док информације које чине пословну тајну не постану опште познате или лако доступне лицима из кругова који се уобичајено баве предметном врстом информација.

Очување поверљивости у вези са судским поступком је врло значајно, јер могућност губитка поверљивости често одвраћа држаоце пословних тајни од покретања судских поступака ради заштите њихових пословних тајни. Због тога се овим чланом утврђују посебне мере које суд може да предузме да би обезбедио очување поверљивости пословне тајне која се користи, или на коју се упућује у току судског поступка. Те мере су: искључење јавности, ограничење да одређени број лица приступа било ком документу који је поднела нека од странака у поступку или треће лице, а који садржи пословну тајну, ограничење да одређени број лица приступа рочиштима и забрана чињења доступним било ком лицу, осим лицима којима је изричито дозвољен приступ, верзије судске одлуке у којој одломци који садрже пословну тајну нису уклоњени или учињени нечитљивим.

Одредбама ст. 6. и 7. овог члана дати су критеријуми које суд треба да узме у обзир приликом одређивања мера за очување поверљивости пословне тајне, као и за одређивање лица којима треба да буде обезбеђен приступ документима који садрже пословну тајну, као и приступ рочиштима.

Чланом 20. Нацрта закона незаконито прибављање, коришћење и откривање пословне тајне санкционише се као привредни преступ, ако наведене радње учини правно лице, односно одговорно лице у правном лицу. Наведене радње санкционишу се као прекршај ако их учини предузетник. Висине казни за привредни преступ и за прекршај одређене су у оквирима прописаним Законом о привредним преступима („Службени лист СФРЈ”, бр. 4/77, 36/77 - исправка, 14/85, 10/86 (пречишћен текст), 74/87, 57/89 и 3/90 и „Службени лист СРЈ”, бр. 27/92, 16/93, 31/93, 41/93, 50/93, 24/94, 28/96 и 64/01 и „Сл. гласник РС“, бр. 101/05 - др. закон) и Законом о прекршајима („Службени гласник РС”, бр. 65/13, 13/16 и 98/16 – УС).

Чланом 21. Нацрта закона прописује се да ће се поједине одредбе којима се уређује шта се сматра законитим, односно незаконитим прибављањем, коришћењем или откривањем пословне тајне

примењивати од дана приступања Републике Србије Европској унији. Ради се о одредбама које прописују директну примену одређених прописа Европске уније. То су прописи о остваривању права радника или представника радника на информисање и консултовање (они се примењују на основу члана 4. става 1. тачке 3) овог нацрта закона), Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода, Повеља Европске уније о основним правима и пракса Европског суда за људска права (примењују се на основу члана 6. став 1. тачке 1) овог нацрта закона), прописи о удруживању радника (примењују се на основу члана 6. став 1. тачке 3) овог нацрта закона), као и сви други прописи Европске уније на основу којих је одређеним лицима допуштено да у циљу заштите легитимних интереса грађана имају приступ одређеним информацијама, без обзира да ли оне представљају пословну тајну или не.

Члан 22. Нацрта Закона уређује престанак важења Закона о заштити пословне тајне („Службени гласник РС”, број 72/11).

Члан 23. Нацрта закона садржи завршне одредбе о ступању на снагу овог закона.

IV. ПРОЦЕНА ФИНАНСИЈСКИХ СРЕДСТАВА ПОТРЕБНИХ ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ЗАКОНА

За спровођење овог закона нису потребна додатна средства из буџета Републике Србије.